

Capitolul 16

Introducere

Taina puterii nu poate niciodată să fie făcută cunoscut oamenilor care nu posedă ei înșiși această putere. Nimeni nu a înțeles niciodată izvorul puterii și autorității Domnului Isus. În cele din urmă El a renunțat la orice speranță de a face pe oameni să înțeleagă principiile de care El a fost călăuzit. Maria din Betania este singurul exemplu al unei inimi care L-a înțeles. Inima Sa a fost plină de compasiune pentru orice durere, dar nu a fost nimeni care să fi simțit durerea Lui, ca să nu mai vorbim s-o înțeleagă.

Samson a fost cu totul altfel decât Domnul. El a vrut să se satisfacă și de aceea a trădat taina sa și prin aceasta puterea ca să mai fie în continuare nazireu. Între Domnul Isus și Samson sunt mai multe diferențe decât asemănări, așa cum ne arată în mod deosebit acest ultim capitol. Ultimele întâmplări din viața lui Samson confirmă puterea corporală mare a lui și slăbiciunea lui pentru femei.

În Gaza – versetele 1-3

Din relatare nu rezultă clar, de ce Samson s-a dus la Gaza. Gaza era o cetate a filistenilor. El trebuie să fi fost acolo recunoscut de toți, atunci când cu părul lung a mers pe străzi. Teama de puterea lui mare a făcut că nimeni nu îndrăznește să-i facă ceva, lui, dușmanul de temut. Vizita lui în acest oraș nu are loc din dispoziția lui Dumnezeu. Niciunde nu se găsește un indiciu, că el a fost în Gaza, ca să nimicească acest cuib al activității filistene. Se pare că el a făcut o plimbare și „a cumpărat” ceva. Probabil că acesta este motivul vizitei lui la o prostituată. Și David a căzut în curvie, deoarece și-a petrecut timpul în trândăvie, în timp ce trebuia să fie în fruntea oștirii, ca să pornească la luptă (2 Samuel 11,1-5). Samson încă nu a învățat să-și stăpânească patimile; el le dă frâu liber. Dacă în capitolul 14 a mers „cuvios” la lucru, respectând formele normale de comportare, aici urmărește exclusiv plăcerile sale, a căror jertfă devine el însuși.

Prostituata este o prostituată filisteană și prin aceasta este un tablou al marelui Babilon sau mai exact al bisericii romano-catolice, care este descrisă în Apocalipsa 17 ca fiind »*curva cea mare*«. Faptul că biserica mărturisitoare este prezentată ca o curvă, aceasta arată foarte clar, cât de mult s-a îndepărtat ea de starea ei inițială. Apostolul Pavel se referă în 2 Corinteni 11,2-3 la începuturile acestei abateri; el compară Adunarea (Biserica) cu o fecioară curată, pe care el a logodit-o cu Hristos, dar care prin ispita diavolului a devenit necredincioasă. Rezultatul final al acestei necredincioșii îl vedem în Apocalipsa 17 și 18. Dacă un credincios uită că el este un nazireu și gândește că fără o comandă din partea lui Dumnezeu poate să intre într-un sistem, pe care Dumnezeu îl va judeca, el este în pericol să piară împreună cu acest sistem. Aceasta s-a întâmplat în final cu Samson. El pierde împreună cu sistemul, împotriva căruia trebuia să lupte, făcându-se una cu el. Cu toate că aici el are încă putere să se elibereze singur, el depune germenii pieririi lui, prin faptul că se unește cu această prostituată filisteană.

Este de fapt de neînțeles, că cineva mai poate avea o oarecare putere, când și-a jertfit în felul acesta conștiința. El nu și-a pierdut încă puterea, căci încă nu a divulgat taina puterii sale. Numai Dumnezeu și Samson știau de această taină. În realitate este așa, că cineva, care trăiește în păcat, mai are un timp succes în lucrarea sa pentru Dumnezeu. Din păcate aceste succese sunt folosite ca acoperitori ale acestor păcate și nu pentru a face o mărturisire detaliată a acestora.

Samson folosește puterea sa aici numai pentru a se elibera și uită scopul pentru care Dumnezeu i-a dat această putere. Nu este bătut niciun dușman și poporul său nu are niciun folos din ea. Samson se comportă aici ca un lăudăros ordinar cu putere. El se folosește de puterea lui, deoarece este constrâns să fugă și nu să pună pe filistenii pe fugă. Mai târziu va reveni la Gaza, nu ca să-și arate puterea, ci ca prizonier orb (versetul 21). Aceasta este din cauză că el nu a ajuns la Hebron. El merge într-adevăr cu porțile cetății pe umeri în direcția Hebron, dar nu ajunge

acolo. Hebron înseamnă »părtașie«. Deci, ca să zicem așa, Samson eșuează în reîntoarcerea lui la părtașia cu Dumnezeu. El nu ajunge la o mărturie deplină a vinei, căci el nu renunță la legăturile lui greșite. Eliberarea lui exterioară nu este urmarea unei judecăți de sine interioare înaintea lui Dumnezeu. Părtașia lui cu Dumnezeu nu este refăcută și el nu se judecă pentru păcatele făcute.

Întoarcerea la Dumnezeu înseamnă condamnarea a ceea ce m-a făcut să păcătuiesc, adică a rădăcinii. Samson nu a judecat în inima sa păcatele înfăptuite, ci le-a păstrat mai departe în inimă. Aceasta nu poate avea loc decât cu prețul pierderii părtașiei cu Dumnezeu. Cine aparține marelui Babilon, acestei Biserici cu numele, îi este adresat apelul: »*Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei*« (Apocalipsa 18,4). Despărțirea de rău trebuie să aibă loc atât la exterior cât și în interior. La Samson a fost în acest caz numai la exterior. Lăuntric a rămas legat cu răul.

Noua dragoste a lui Samson – versetul 4

Deoarece el nu a fost pe deplin reabilitat în părtașia cu Dumnezeu, are loc următoarea cădere, mult mai adâncă. Brațele slabe ale unei femei sunt pentru Samson evident mai tari decât porțile cetății Gaza. Sorec înseamnă „viță de vie deosebită”; Dalila înseamnă, tradus, „cea plină de dorințe arzătoare”. Cele două noțiuni exprimă împreună lumea religioasă care se face una cu lumea păcătoasă și cu plăcerile ei. Sunt oamenii din 2 Timotei 3,4, pe care apostolul Pavel îi caracterizează în felul următor: »*iubitori mai mult de plăceri, decât iubitori de Dumnezeu*«. Știm că în 2 Timotei 3 este vorba de oameni care »*au o formă de evlavie, dar îi tăgăduiește puterea*« (versetul 5), deci de oamenii simbolizați prin filistenii. Samson se îndrăgostește de cineva care reprezintă acest principiu. Aici devine vizibil foarte clar pericolul, ca dragostea să poată ajunge un dușman, împotriva căruia noi, potrivit Bibliei, deci împuterniciți de Dumnezeu, trebuie să luptăm. Așa ceva are loc atunci când noi nu ne păstrăm în dragostea lui Dumnezeu (Iuda versetul 20). Ceea ce Samson face aici merge mai departe decât legătura lui cu prostituata din versetele 1-3. Aceasta a fost o legătură de durată scurtă.

Samson a plecat pe o pantă, pe care tot mai mult se încurcă în cursele puse înaintea lui de dușman. În cartea Proverbe Solomon atenționează mereu pe fiul său cu privire la femeile străine și arată urmările pentru fiecare care intră în legătură cu ele. Urmarea este inevitabilă: este »*drumul spre locuința morților, drumul care pogoară spre lăcașurile morții*« (Proverbe 7,25-27; vezi și Proverbe 2,16-19; 5,5).

Dușmanul vede șansa sa – versetul 5

Filistenii sunt foarte hotărâți să afle în ce se ascunde puterea lui Samson. Ei vor să afle originea tainelor și sunt gata să plătească un preț mare. Diavolul este totdeauna gata să plătească un preț mare, ca să jefuiască pe nazireu de dăruirea lui – și prin aceasta de puterea lui. El oferă totul, ca să determine pe oricine vrea să fie un nazireu adevărat să se depărteze de dedicarea lui pentru Dumnezeu, de adevărata putere a vieții creștine. Dalila se lasă cucerită de bani. Prin aceasta se dovedește a fi o filisteancă din toată inima, chiar dacă ea nu este niciunde numită astfel. În caracterul ei nu este nimic atrăgător. Și cu toate acestea Samson o iubește.

În ceea ce privește puterea trupească, Samson a câștigat toate probele de putere cu filistenii. Dar Samson a pierdut toate confruntările cu filistenii, atunci când s-a apelat la patimile lui. Aceasta o dovedesc cele trei femei filistene (capitolul 14,1; 16,1 și 16,4). De fiecare dată este învins de ispită. Diavolul este pentru noi mai mult de temut atunci când se prezintă ca înger de lumină (2 Corinteni 11,14) decât atunci când merge ca un leu care răcnește (1 Petru 5,8).

Prima fază a divulgării secretului – versetele 6-9

De fapt nu poate fi altfel, decât că Samson ar fi trebuit să fi simțit ce vrea Dalila. El a făcut deja o experiență cu o femeie filisteancă, care a reușit să-l facă să divulge dezlegarea ghicitorii lui. Și chiar dacă el a uitat aceasta, prin comportarea Dalilei ar fi trebuit să-i devină clar ce scopuri urmărea ea. El ar fi trebuit să știe că ea urmărea nimicirea lui. Ea îl duce mereu în rătăcire. De fiecare dată el divulgă mai mult o parte a secretului lui. El se apropie tot mai mult de centru, până când a divulgat totul. Cu el se petrece ca și cu o ecluză, care are o ușă sub apă, care poate fi deschisă. Fără să se vadă, apa ajunge în ecluză, până atinge nivelul mării. Atunci ecluza poate fi deschisă ușor. Noi putem permite lucrurilor să intre în taină în inima noastră, fără să le condamnăm. Dacă aceasta are loc, atunci în cele din urmă ne vom asemăna complet cu lumea.

În loc să se simtă în siguranță și protejată de puterea mare a lui Samson, Dalila întrebă cum poate el fi legat, ca puterea lui să fie învinsă. Înainte ca să trădeze secretul lui, el evită la început să spună adevărul și îi spune minciuni. El îi spune, că șapte funii noi, care încă nu s-au uscat, îl vor face lipsit de putere. Probabil că Samson s-a gândit la funiile cu care bărbații din Iuda l-au legat. Deci el se bazează pe o victorie anterioară și nu pe Dumnezeu. După ce a fost legat în felul acesta și Dalila a chemat apoi pe filistenii, ca să-l ia legat, el rupe funiile și se eliberează. Dar în jurul sufletului lui a fost pus un ștreang, care se strângea încet. El a divulgat o parte mică din secretul lui, prin faptul că a numit numărul șapte, potrivit cu numărul șuvițelor părului său (versetele 13-19).

A doua fază a divulgării secretului său – versetele 10-12

Dalila îl învinovățește de minciună și înșelătorie, și nu pe nedrept. Samson este într-o situație în care nu poate vorbi deschis despre taina puterii sale. El înțelege, că prin aceasta se va face abuz de ea. Și în loc să fugă din locul acela, care nu i se cuvine, își caută salvarea printr-o ieșire secretă, ca totuși să poată rămâne acolo.

De câte ori nu ni s-a întâmplat și nouă așa? Ne-am aflat într-un loc, și am știut, că nu ar fi trebuit să fim acolo. Apoi ni s-a pus o întrebare cu privire la credința noastră. Ne-am schimbat și am dat un răspuns evaziv. Dacă am fi dat răspunsul adevărat, ne-am fi descoperit și am fi recunoscut, că locul nostru nu este acolo. În astfel de situații poate veni un moment când nu mai putem ocoli adevărul și spunem public ce credem. Dar pentru că noi nu „am fugit” mai devreme, aceasta va fi preluată de ceilalți ca să ne facă de râs. Mărturia noastră nu mai are nicio valoare și ea devine o batjocură și amuzament. Așa s-a petrecut și cu Samson.

Dalila a putut să încerce a doua oară, căci Samson locuia la ea. Ștreangul, care a fost pus în jurul sufletului lui, a fost prin aceasta strâns mai mult. În răspunsul pe care îl dă Dalilei, el divulgă iarăși o parte a secretului lui. El vorbește despre *»funii noi, care să nu fi fost întrebuințate niciodată«*. În capitolul 15,13 s-a încercat de asemenea să-l lege cu funii noi. Dar nu le-a reușit. Aici Samson adaugă, că aceste funii trebuiau să nu fi fost folosite, aceasta înseamnă, că aceste funii au fost făcute cu un scop precis, ca să fie folosite numai în acest scop. Aceasta este un indiciu la dedicarea lui ca nazireu încă de la începutul vieții sale. Acesta a fost pasul al doilea pe drumul în divulgarea secretului lui, dar iarăși nu era adevărul deplin cu privire la secretul puterii lui. Însă prin aceasta a pus în legătură două lucruri:

1. că el era în totul pentru Domnul (numărul șapte);
2. că de la nașterea lui el era pentru Domnul (nu era încă folosit).

A treia fază a divulgării secretului – versetele 13-14

Dalila încearcă neobosită, să afle secretul puterii lui. Ea nu cedează – și nici nu este nevoie, căci Samson nu pleacă. El este încurcat în mreaja, pe care ea a întins-o pentru picioarele lui, deoarece el nu face, ceea ce a făcut David: *»Eu îmi întorc necurmat ochii spre Domnul, căci El*

îmi scoate picioarele din laț» (Psalmul 25,15). Deoarece ochii lui sunt îndreptați spre Dalila, ea poate să continue.

Și ea continuă, căci banii îi zâmbesc. Iarăși îl învinovățește de minciună și înșelătorie și întreabă din nou, cum poate fi el legat. Noul lui răspuns se apropie tot mai mult de divulgarea secretului lui. El dă un indiciu cu privire la lungimea părului lui. El este așa de lung, că poate fi țesut. El spune, că părul lui trebuie prelucrat cu războiul de țesut, fiind țesut într-o urzeală.

Învățătura spirituală, care se ascunde în aceasta, este semnificativă. Ceea ce face Samson se aplică la un creștin, care în chemarea lui ca nazireu arată interese față de forța de atracție care rezultă dintr-o lume religioasă împodobită și cizelată. El se amestecă cu ea și preia metodele ei. În felul acesta nazireul se unește apoi cu lucrarea lumii religioase. El stă la același amvon împreună cu oamenii care se călăuzesc după principii filistene; el se dedică aceluiași scop. Acești oameni posedă într-adevăr cu numele viața lui Hristos, dar nu în realitate.

Se folosesc multe „războaie de țesut” filistene, ca cei sfinți să ia parte la această lucrare de țesut, și în cele din urmă să fie jefuiți de puterea lor. Ia numai politica. Cineva poate participa la politică cu cele mai bune motive, dar el se unește cu oamenii lumii. Ei vor să ia parte la o lucrare excelentă. Ei vor să curețe lumea de orice nedreptate și să creeze o conviețuire echitabilă. Mereu acești credincioși se trezesc speriați „din somn”, când se fac propuneri contrare Bibliei. Mereu se arată, că ei au a face cu dușmani ai crucii lui Hristos. Ei aud strigătul conștiinței lor »*filistenii sunt asupra noastră*«.

Dar cum Samson încearcă să se elibereze, de data aceasta războiul de țesut rămâne agățat de el, ca dovadă, că el este legat cu lucrarea lui. El nu se mai eliberează cu adevărat.

Cea de-a patra fază: divulgarea secretului – versetele 15-17

De trei ori a putut să se elibereze, ultima dată numai pe jumătate.

Însă pentru că nu o rupe cu legăturile, acum vine căderea definitivă. Mai înainte Dalila l-a întrebat, cum trebuie să-l lege. De data aceasta folosește toată arta de înduplecare, pe care o are ca femeie. Ea nu mai vorbește despre o metodă, așa cum a făcut mai înainte, ca să-l lege, ci îl lovește în inimă, punând la îndoială dragostea lui pentru ea. El încă nu i-a spus secretul puterii lui. Aceasta îi reproșează ea mereu. Samson are parte de puțină bucurie în relația lui cu Dalila. La fel a fost odinioară cu femeia din Timna. Nici din aceasta el nu a învățat nimic. Ceea ce întreprinde Dalila, nu este o dușmănie deschisă, ci este ceva care arată foarte atrăgător și are efect foarte ademenitor. În cele din urmă cedează presiunii psihice. El divulgă secretul, pe care ea altfel nu l-ar fi aflat niciodată. Căci cine s-ar fi putut gândi, că puterea lui era în părul său lung, într-o dovadă clară a slăbiciunii, a slăbiciunii unei femei?

Aceasta este totdeauna așa. Tineri puternici, care slujesc lui Dumnezeu cu mare dăruire, au fost duși în rătăcire de lume și au ajuns pe drumul neascultării. Prin aceasta și-au pierdut puterea, libertatea de a lucra și capacitatea de diferențiere spirituală. Lumina, care era în ei, a devenit întuneric. Samson a trădat secretul său, deoarece el și-a pierdut părțile cu Dumnezeu. Prin aceasta a căzut în această nebunie mare, cu toate că el a fost deseori trezit de Dalila. De fapt ar fi trebuit să-i fie clar, care erau intențiile ei. Cine însă se lasă atras de lume, acela pierde orice noțiune pentru ce este normal și își pierde și mintea sănătoasă. Puterea lui era părul lung, înapoia căruia se ascundea totodată personalitatea lui. Singura putere este în »ascuns«. Dependența de Hristos și dăruirea față de El sunt puterea ascunsă a credinciosului în viața de nazireu. Aceasta este valabil atât pentru viața personală cât și pentru viața în comun.

Cu privire la cele spuse puțin mai înainte, un om al lui Dumnezeu din secolul 19 a scris următoarele cu privire la „Mișcarea fraților”: „Ceea ce este important, nu sunt ‚frații’, ci adevărul, pe care ei îl au ... Dumnezeu poate să-i pună deoparte și să răspândească adevărul Său prin alții – și o va face, cu toate că El este îndelung răbdător -, dacă ei nu rămân credincioși. Locul lor este să rămână în necunoscut și cu dăruire și să nu se gândească la ‚frați’ (totdeauna este greșit să ne gândim la noi înșine, cu excepția cazului când ne judecăm singuri), ci la suflete,

în numele și în dragostea lui Hristos, și numai la onoarea și adevărul Lui – nu ca să impună așa-numita ‚frățietate’, ci din pricina lui Hristos să se ocupe de orice suflet, după nevoile lui. ... Ei trebuie să umble în dragoste, în adevăr, smeriți, să nu se înalțe, să nu fie lumești, să fie în totul pentru Hristos, așa de mici – și prin aceasta să fie mulțumiți cu a fi mici – cum au fost atunci când au început; și Dumnezeu îi va binecuvânta. Dacă nu, s-ar putea ca sfeșnicul lor să li se ia, așa cum s-a luat sfeșnicul altora (și vai, ce durere și ce rușine ar fi, după un asemenea har!) ... Dumnezeu nu are nevoie de noi („frații”), dar El are nevoie de un popor care umblă în adevăr, dragoste și sfințenie ... Dacă ‚frații’ se vor adapta la ceea ce se face în creștinătatea din afara taberei, ei vor fi o altă sectă cu anumite adevăruri” (din „The Collected Writings of J. N. Darby”, volumul 31, pag. 371-374; compară și cu „Letters of J. N. Darby”, volumul 2, pag. 339-342).

În continuare la aceste cuvinte profetice de atenționare cu privire la mișcarea fraților, încă ceva cu privire la Apocalipsa 3,11: »Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.« Expresia »ca nimeni să nu-ți ia cununa« nu are a face numai cu viitorul, ci și cu prezentul. Această cunună reprezintă nazireatul. Cuvântul »neser« a fost tradus în Numeri 6,7 cu „închinare” sau „nazireat” și în Levitic 21,12 cu „închinare” sau „cunună”. Din cuvântul »neser«, care în continuare s-a tradus și prin „cunună”, s-a dedus cuvântul nazireu. Cununa din Apocalipsa 3,11 poate foarte bine să aibă a face cu dăruirea noastră față de Domnul. Această dăruire poate fi văzută și într-o Adunare (Biserică). Creștinătatea ca întreg a pierdut deja de mult această cunună. Secretul ei nu a rămas ascuns la ea; ea nu a rămas despărțită de lume. Ea a permis lumii să vină în mijlocul ei, ceea ce se vede prin posedarea de reguli, de mijloace și condiții, care în totalitatea lor își au originea în gândirea omului natural. Prin aceasta serviciul divin, slujirea lui Dumnezeu, a fost adaptată la normele și valorile, de care se ține omul fără Dumnezeu.

Orice Adunare (Biserică) locală, care se deschide unui astfel de proces, așa cum s-a deschis Samson, se va dezvolta în jos spre o Adunare (Biserică) care arată caracteristicile Laodiceei. Ea va arăta atunci ca Samson, când și-a pierdut puterea și a căzut în mâinile filistenilor: un nazireu ras pe cap (gol), sărac și orb (Apocalipsa 3,17). Versetele următoare completează tabloul.

Samson este biruit – versetele 18-21

Dalila își dă pe deplin seama, că de data aceasta el a spus adevărul.

Propunerea anterioară a lui Samson a fost deja altfel decât primele două. În primele două cazuri el s-a lăsat să fie legat. În cazul al treilea n-a spus nimic despre legarea lui, ci despre țeserea părului lui. În continuare nu este greu pentru ea să înțeleagă, că de data aceasta el i-a încredințat toată inima lui. Ea cheamă din nou pe căpeteniile filistenilor, de data aceasta cu informația, că ei pot să aducă cu ei banii, căci ea este sigură de succesul misiunii. Apoi ea îl leagă, nu cu funii, și nici cu urzeală, ci cu căldura genunchilor ei. El adoarme acolo; acolo el simte căldura ei, și aceasta a devenit pieirea lui definitivă. Cu toată puterea lui, el nu a fost destul de matur pentru șiretlicurile unei femei, pierind din cauza ispitei ei.

În timp ce Samson doarme, Dalila îi taie părul. Ea îl are acum sub puterea ei. Sărutările ei de dragoste se transformă în lovituri și chinuri. Pentru a patra oară răsună strigătul ei: »Filistenii sunt asupra ta, Samson!« Atunci are loc cea mai mare tragedie a unui Samson lipsit acum de putere, care, trezit, mai are încă impresia, că este tot așa de tare, cum a fost întotdeauna. Se pare că s-a acomodat cu gândul, că va fi mereu atacat, dar și că pe baza antecedentelor se poate baza pe puterea lui permanentă.

Așa cum legăturile lui Samson cu Dalila au fost fatale, tot așa și flirtul cu principiile păcătoase ale lumii sunt fatale pentru orice copil al lui Dumnezeu. Tot așa este și cu Adunarea (Biserica). Lipsită de puterea ei, ea simulează ca și cum ar avea toată puterea. O biserică lipsită de putere încearcă să facă să se vorbească despre ea și nu știe, că ea nu are nicio putere, deoarece Duhul a fost mai întâi întristat și apoi a fost stins. Aceasta este situația tristă a Laodiceei din Apocalipsa 3,17. Acolo se spune »și nu ști«, tot așa cum se spune și despre Samson »nu știa« (versetul 20).

Ea era oarbă față de situația ei proprie. Ea simula, că stă foarte sus din punct de vedere spiritual, dar Domnului îi este greață de ea. Despre Efraim, prin aceasta se înțeleg cele zece seminții, se spune în Osea 7,8-9: »*Efraim se amestecă printre popoare, Efraim este o turtă, care n-a fost întoarsă. Niște străini îi mănâncă puterea, și el nu-și dă seama, îl apucă bătrânețea, și el nu-și dă seama.*« Vedem noi paralela dintre Efraim și Samson? Amândoi au pierdut puterea din cauza relațiilor greșite, și amândoi nu și-au dat seama.

În afară de o atenționare pentru Adunarea locală, această istorisire conține și o atenționare pentru frații credincioși, devotați, care sunt folositori în lucrare. Atenționarea constă în aceea, că ei nu trebuie să uite, că ei sunt dependenți de Dumnezeu. Ei sunt în pericol să gândească, că prin cunoștințele lor în Scriptură sunt de neînvins de influența cuvintelor lingușitoare ale lumii creștine, când fără însărcinare din partea lui Dumnezeu sunt activi în acest teritoriu. Ei gândesc, că cunoștințele lor din Scriptură îi va păzi de cuvintele lingușitoare și îi va elibera de posibilele legături rele. Probabil că odată au respins propuneri de colaborare la anumite acțiuni, despre care au văzut, că o colaborare nu era posibilă. Dar dacă nu părăsesc mediul în care ei permanent trebuie să se împotrivescă, va veni momentul când vor trebui să fie de acord. Atunci se trădează punerea deoparte pentru Dumnezeu și ascultarea față de Cuvântul Său și totodată dispare și puterea. Probabil că ei vor mai gândi, că Domnul este cu ei, dar rezultatul este că ei au fost luați în robie, ca și Samson, și își vor pierde înțelegerea Scripturii, așa cum Samson și-a pierdut capacitatea de a vedea.

El, cel care a dus porțile cetății Gaza, este adus înapoi pe aceleași porți ca prizonier. În Biblie este vorba pentru prima dată de o închisoare la Iosif, care a fost vârat în ea. Dar el a intrat în închisoare, din cauză că a vrut să rămână credincios. Samson este constrâns în închisoare, ca ce a mai rămas din puterea lui să fie în folosul filistenilor, ca să-i aprovizioneze cu hrană, și prin aceasta cu putere. Ce sfârșit trist al unui om, care a fost rânduit și educat de Dumnezeu exact pentru o misiune contrară.

Începutul reabilitării spre onoarea lui Dumnezeu – versetele 22-23

Fără îndoială necazul, muștrările de conștiință și căința au dat naștere la îndreptare din partea lui Samson, nu atât de mult în caracteristicile exterioare, însă în inima lui. Acum, când i s-au scos ochii, care l-au dus la prăbușirea lui mare (capitolul 14,1; 16,1), el este eliberat de ceea ce l-a dus pe căi greșite. În mijlocul experiențelor triste din închisoare, legat și orb, încep încet să iasă la iveală caracteristicile nazireatului lui. Părul lui începe să crească. Mesajul, care se ascunde înapoia părului, este marea îmbărbătare, că după tot eșecul omenesc, la Dumnezeu există totdeauna posibilitatea de reabilitare.

În felul acesta, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, istoria lui Samson nu se încheie cu învârtirea la nesfârșit a pietrei de moară în închisoare. Dumnezeu poate să mai folosească încă o dată pe robul Său atât de decăzut. Dumnezeu face aceasta în momentul când victoria asupra lui Samson este atribuită idolilor filistenilor, cu toate că ei recunosc că Samson a făcut multe pustiiri. Acum devine o chestiune între Dumnezeu și idoli. Căci Samson a căzut în mâinile lor nu din cauza zeului lor Dagon, ci pentru că Dumnezeul lui Israel l-a dat în mâinile lor. Dumnezeu folosește încă o dată pe Samson pentru arătarea slavei Sale, ca să facă clar, că există numai un Dumnezeu, și acesta este El, Dumnezeul lui Samson și al lui Israel.

Samson, un spectacol – versetul 25

Înainte ca el să facă ultima lui faptă de viteaz, conducătorii au adus pe Samson, ca să se distreze pe seama lui și să-l batjocorească. El trebuia să-i distreze. Dumnezeu folosește această ocazie, ca să dea cea mai mare lovitură a tuturor timpurilor filistenilor. Aceasta nu diminuează însă faptul, că încă o dată în mod dureros devine clar în ce situație a ajuns el din cauza necredincioșiei. În 1 Corinteni 4,9 apostolul Pavel spune despre sine însuși și despre alți apostoli:

»Am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni.« Dar motivul pentru aceasta este altul decât în cazul lui Samson. El spune în versetul 10, că el și ceilalți sunt nebuni »pentru Hristos«! El nu oferea nimic, să fie luat în derâdere, când vorbea despre Hristos.

Fiecare creștin este o priveliște. Creștinul credincios va fi batjocorit și luat în derâdere de lume din cauza credințioșiei lui; creștinul necredincios va fi și el luat în derâdere și batjocorit de oameni, dar din cauza necredințioșiei lui față de Hristos. Exact despre aceasta vorbește apostolul Petru în 1 Petru 4,14-17: »Dacă sunteți batjocoriți pentru numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, se odihnește peste voi. Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaș, sau ca hoț, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia. Dimpotrivă, dacă sufere pentru că este creștin, să nu-i fie rușine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.« Din păcate Samson nu a fost într-o poziție, în care el putea să proslăvească pe Dumnezeu, și suferințele lui erau din cauza necredințioșiei lui, în timp ce el slujea ca spectacol, comediant pentru dușmani.

Încă o dată întărit – versetele 26-31

Este o mare minune, că Dumnezeu poate să folosească eșecul nostru pentru glorificarea Sa! Nu trebuie să mai dăm nicio explicație, că aceasta nu diminuează cu nimic responsabilitatea noastră. Se recunoaște totodată, cât de sus stă Dumnezeu peste eșecul nostru și cum slava Lui devine prin aceasta mai mare chiar.

Cu toate că era orb, Samson începe „să vadă” mai mult, decât a văzut vreodată. Filistenii gândesc că au a face cu un dușman biruit și cred că nu vor mai trebui să se teamă de Samson. Ca scenă a lipsei lui de putere și tărie, Samson este adus de mână de un tânăr. Dar în dependența lui de Dumnezeu, a cărei înfățișare exterioară era părul care creștea, puterea îi revine, și aceasta nu o vede dușmanul. În smerenia lui, gândurile lui Dumnezeu pun stăpânire mai mare pe Samson, decât a fost mai înainte.

Îi vine ideea, ca tânărul să-i permită să se sprijine de stâlpii care susțineau clădirea. Clădirea era plină cu oameni, care sărbătoreau o sărbătoare dedicată zeului lor Dagon, despre care presupuneau că a făcut pentru ei inofensiv pe dușmanul lor de neînvins.

Când Samson sta rezemat de stâlpii clădirii, a rostit a doua sa rugăciune, care este amintită în Biblie. Nu este o rugăciune, care are în vedere onoarea lui Dumnezeu. El roagă pe Dumnezeu, în dorința lui de răzbunare pentru ochii lui, să se gândească la el. Aceasta este un indiciu, că puterea lui era într-adevăr refăcută, însă viața sa spirituală nu era refăcută cu totul. Aceasta arată, că după o abatere și reabilitare nu vom primi niciodată înapoi tot ce am pierdut prin acest drum greșit, pe care l-am făcut. Și totuși Dumnezeu îl ascultă pe Samson. Se descrie în mod impresionant, cum Samson se opintește între cei doi stâlpi, pe care se sprijinea acoperișul, și transformă toată clădirea într-o grămadă de cadavre. Samson, orb și legat, moare și el în judecata pe care o face dușmanilor săi. El s-a unit cu lumea, ascultând de ea, și acum trebuie să aibă parte de judecata, de care are ea parte. Ceva asemănător s-a petrecut cu Ionatan, care cu o mână se ținea strâns de lume și cu cealaltă mână se ținea de David (1 Samuel 18,1; 21,1; 31,2).

Samson a pierdut succesiv puterea, libertatea, capacitatea de a vedea și viața. Când moartea cuiva este mai importantă decât viața lui, atunci aceasta spune mult, atât despre una cât și despre cealaltă. În viața lui nu i-au reușit multe lucruri; a fost puțin, care a fost cu adevărat spre slava lui Dumnezeu. În moartea sa a îndreptat ceva, pe care l-a neglijat în viață. El a trebuit să învețe, că propria lui moarte a fost de fapt taina puterii lui. Așa cum am spus, Samson a strigat de două ori la Dumnezeu, și de fiecare dată rugăciunea a fost legată de taina puterii lui. În capitolul 15 a fost vorba de puterea vieții, aici de puterea morții. Aceasta a învățat apostolul Pavel: »Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor« (2 Corinteni 4,11), și aceasta trebuie să învățăm și noi. În momentul în care eu accept moartea mea, puterea tainică a lui Dumnezeu începe să lucreze în mine, și eu devin o unealtă folositoare, pe care Dumnezeu o poate folosi.

Îngroparea lui Samson – versetul 31

Istoria lui a început cu părinții, care au privit în sus; după aceea a coborât repede. Acum vin toate rudele lui și l-au suit înapoi în mormântul tatălui său Manoah. Tot așa poate să arate și sfârșitul vieții unui creștin: cu toată multa necredincioșie din partea lui, el este primit în casa Tatălui pe baza credincioșiei lui Dumnezeu.

Cuvânt de încheiere – versetul 31

»El fusese judecător în Israel douăzeci de ani.« Cu această informare se încheie istoria lui Samson. Ne despărțim de el amintindu-ne de lucrarea pe care el a făcut-o pentru Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Căci el a slujit lui Dumnezeu! El a bătut pe filistenii și a îngrijit timp de douăzeci de ani de liniște și ordine în Israel. Istoria lui Israel merge mai departe, dar Dumnezeu nu uită ce a făcut Samson. Pe parcursul Bibliei îl mai întâlnim o dată, și anume în epistola către Evrei capitolul 11.

Probabil că aceasta ne surprinde. Dumnezeu nu gândește ca noi. Samson are voie să strălucească alături de ceilalți eroi ai credinței, în mijlocul cărora el a primit un loc din partea lui Dumnezeu. De acolo ne strigă (împreună cu ceilalți, care au mers înaintea noastră pe drumul credinței și care au ajuns deja la țintă), că drumul credinței este drumul binecuvântării. În curând vom vedea cu adevărat pe Samson, când vom fi la Domnul Isus. Împreună cu el vom glorifica pe Domnul Isus. El nu a făcut lui Samson (și nici nouă) după necredincioșia lui (și a noastră), ci a îndeplinit planurile Sale de har și de binecuvântare.

»Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!« (Apocalipsa 5,12).